

stanowisko — Środki podjęte w celu optymalizacji liczby urzędników w związku z problemami gospodarczymi kraju — Ocena kwalifikacji kobiety przebywającej na urlopie rodzicielskim uwzględniająca jej ostatnią roczną ocenę pracy sprzed urlopu rodzicielskiego i porównanie jej z ocenami innych urzędników, którzy nadal wykonywali swoje obowiązki

Sentencja

Dyrektywę Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy, zmienioną dyrektywą 2002/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r., przy założeniu, że znacznie większa liczba kobiet niż mężczyzn korzysta z urlopu rodzicielskiego, czego sprawdzenie jest zadaniem sądu krajowego, oraz porozumienie ramowe dotyczące urlopu rodzicielskiego zawarte w dniu 14 grudnia 1995 r., zawarte w załączniku do dyrektywy Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 r. w sprawie Porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC, zmienioną dyrektywą Rady 97/75/WE z dnia 15 grudnia 1997 r., należy interpretować w ten sposób, że nie zezwalają one na to, by:

— w celu poddania pracowników ocenie w związku z likwidacją stanowisk urzędniczych ze względu na problemy gospodarcze kraju — pracownika przebywającego na urlopie rodzicielskim oceniano pod jego nieobecność na podstawie zasad i kryteriów oceny, które stawiają go w sytuacji mniej korzystnej niż pracowników nieprzebywających na takim urlopie; w celu sprawdzenia, że taka sytuacja nie ma miejsca, sąd krajowy powinien w szczególności upewnić się, że ocenie podlegają wszyscy pracownicy, których może dotyczyć likwidacja stanowiska, że ocena opiera się na kryteriach ściśle identycznych z kryteriami stosowanymi do pracowników czynnych zawodowo i że zastosowanie tych kryteriów nie wymaga fizycznej obecności pracowników przebywających na urlopie rodzicielskim oraz

— pracownica, która została przeniesiona na inne stanowisko po powrocie z urlopu rodzicielskiego, w następstwie opisanej oceny, została zwolniona z powodu likwidacji jej nowego stanowiska, jeżeli pracodawca był w stanie przywrócić ją na jej poprzednie stanowisko lub jeżeli praca, do jakiej ją przydzielono, nie była równoważna lub podobna i zgodna z jej umową o pracę lub stosunkiem zatrudnienia, w szczególności jeżeli w chwili przeniesienia pracodawca wiedział, iż to nowe stanowisko ma zostać zlikwidowane, czego sprawdzenie jest zadaniem sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 65 z 3.3.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 20 czerwca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif — Luksemburg) — Elodie Giersch, Benjamin Marco Stemper, Julien Taminiaux, Xavier Renaud Hodin, Joëlle Hodin przeciwko État du Grand-duché de Luxembourg

(Sprawa C-20/12) (¹)

(Swobodny przepływ osób — Równość traktowania — Przywileje socjalne — Rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 — Artykuł 7 ust. 2 — Pomoc finansowa na pobieranie nauki w ramach szkolnictwa wyższego — Warunek zamieszkania w państwie członkowskim przyznającym pomoc — Odmowa przyznania pomocy studentom będącym obywatelami Unii niezamieszkującymi w danym państwie członkowskim, których ojciec lub matka, będący pracownikiem przygranicznym, pracuje w rzeczonym państwie członkowskim — Dyskryminacja pośrednia — Względy uzasadniające — Cel polegający na proporcjonalnym zwiększeniu liczby osób posiadających dyplom ukończenia szkoły wyższej — Właściwy charakter — Proporcjonalność)

(2013/C 225/39)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal administratif

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elodie Giersch, Benjamin Marco Stemper, Julien Taminiaux, Xavier Renaud Hodin, Joëlle Hodin

Strona pozwana: État du Grand-duché de Luxembourg

przy udziale: Didiera Taminiaux

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal administratif (Luksemburg) — Wykładnia art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2) — Dopuszczalność przepisów krajowych ustanawiających, dla celów uzyskania pomocy na pobieranie nauki w ramach szkolnictwa wyższego, warunek zamieszkania stosujący się zarówno wobec studentów będących obywatelami krajowymi jak i do studentów będących obywatelami innych państw członkowskich — Przywilej socjalny w rozumieniu wspomnianego rozporządzenia — Różnica w traktowaniu dzieci pracowników krajowych i dzieci pracowników migrujących — Uzasadnienie

Sentencja

Artykuł 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty, w brzmieniu zmienionym dyrektywą

Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/38/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r., należy interpretować w ten sposób, że co do zasady stoi on na przeszkodzie istnieniu uregulowania państwa członkowskiego takiego jak to, którego dotyczy postępowanie główne, które uzależnia przyznanie pomocy finansowej na pobieranie nauki w ramach szkolnictwa wyższego od spełnienia przez studenta warunku zamieszkania w tym państwie członkowskim oraz wprowadza stanowiące dyskryminację pośrednią odmienne traktowanie osób zamieszkujących w tym państwie członkowskim oraz osób, które — nie mieszkając w tym państwie członkowskim — są dziećmi pracowników przygranicznych wykonujących działalność w tymże państwie członkowskim.

O ile cel polegający na zwiększeniu liczby rezydentów posiadających dyplom ukończenia szkoły wyższej dla potrzeb wspierania rozwoju gospodarki tego państwa członkowskiego stanowi prawnie uzasadniony cel mogący uzasadnić takie odmienne traktowanie oraz o ile warunek zamieszkania, taki jaki został przewidziany w przepisach krajowych, których dotyczy postępowanie główne, jest właściwy dla zapewnienia realizacji tego celu, o tyle warunek taki wykracza jednak poza to, co konieczne dla osiągnięcia zamierzonego celu, w zakresie w jakim stanowi przeszkodę w uwzględnieniu innych elementów potencjalnie reprezentatywnych dla rzeczywistego stopnia powiązania osoby składającej wniosek o pomoc ze społeczeństwem lub rynkiem pracy danego państwa członkowskiego, takich jak fakt, że jedno z rodziców, które nadal przyczynia się do utrzymania studenta, ma trwałe zatrudnienie w tym państwie członkowskim oraz pracowało już w tym państwie przez długi czas.

(¹) Dz.U. C 98 z 31.3.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 czerwca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour du travail de Bruxelles — Belgia) — Office national d'allocations familiales pour travailleurs salariés (ONAFTS) przeciwko Radii Hadj Ahmed

(Sprawa C-45/12) (¹)

(Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Podmiotowy zakres stosowania — Przyznanie świadczeń rodzinnych obywatelce państwa trzeciego, której przysługuje prawo pobytu w państwie członkowskim — Rozporządzenie (WE) nr 859/2003 — Dyrektywa 2004/38/WE — Rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 — Warunek wymaganego okresu zamieszkania)

(2013/C 225/40)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour du travail de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Office national d'allocations familiales pour travailleurs salariés (ONAFTS)

Strona pozwana: Radia Hadj Ahmed

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour du travail de Bruxelles — Wykładnia art. 1 lit. f) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) — Wykładnia art. 13 ust. 2 i art. 14 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) — Wykładnia art. 18 TFUE oraz art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Przyznanie świadczeń rodzinnych obywatelce państwa trzeciego, która uzyskała dokument pobytowy w jednym z państw członkowskich w celu dołączenia, poza ramami małżeństwa lub zarejestrowanego związku partnerskiego, do obywatela innego państwa członkowskiego — Obecność innego dziecka mającego obywatelstwo państwa trzeciego — Podmiotowy zakres zastosowania rozporządzenia nr 1408/71 — Pojęcie „członek rodziny” — Uregulowania krajowe nakładające warunek określonego czasu pobytu w celu uzyskania świadczeń rodzinnych — Równe traktowanie

Sentencja

1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1992/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r., należy interpretować w taki sposób, że obywatelka państwa trzeciego lub jej córka, która również jest obywatelką państwa trzeciego, których sytuacja przedstawia się następująco:

- obywatelka państwa trzeciego uzyskała w okresie krótszym niż pięć lat dokument pobytowy w państwie członkowskim, aby dołączyć — poza ramami małżeństwa lub zarejestrowanego związku partnerskiego — do obywatela innego państwa członkowskiego, z którym ma dziecko posiadające obywatelstwo tego innego państwa członkowskiego;
- jedynie obywatel innego państwa członkowskiego posiada status pracownika;
- w międzyczasie ustało wspólne zamieszkiwanie obywatelki państwa trzeciego z obywatelem innego państwa członkowskiego; oraz
- dwoje dzieci jest członkami gospodarstwa domowego swojej matki,

nie są objęte podmiotowym zakresem stosowania tego rozporządzenia, chyba że w rozumieniu prawa krajowego i dla potrzeb jego stosowania można uznać je za „członków rodziny” obywatela innego państwa członkowskiego, a jeżeli nie, to można je uważać za pozostające „głównie na utrzymaniu” tego obywatela.